

Til det manglende Kendskab til de foreliggende Invaliditetstilfælde kommer som iøvrigt fremtrædende Mangler ved det nugældende System dels manglende Vejledning til Invaliden, dels manglende Myndighed overfor denne og endelig specielle Vanskeligheder ved at skaffe Midler til Invalidens Underhold i Uddannelsestiden. Paa disse Punkter er der imidlertid Forskelligheder mellem de Invalider, der hjælpes efter Invalidforsikringsloven, de der hjælpes gennem den specielle Anstaltsforsorg, og de der hjælpes ad anden Vej, resp. overhovedet ikke bliver hjulpet.

Den sidstnævnte Gruppe vil normalt helt staa uden speciel sagkyndig Vejledning og Hjælp med Hensyn til Valg af Erhverv, og dette er saa meget mere af Betydning, som Fejlgreb i saa Henseende er af langt større Betydning for Invaliden end for andre. Invaliden har normalt kun visse begrænsede Arbejdsmuligheder, og det er derfor afgørende, om der saa tidligt som muligt lægges en omhyggelig Plan med Henblik paa disse Muligheder. Under de nuværende Forhold ses hyppigt Tilfælde, hvor Uddannelsen paa Grund af manglende Vejledning ikke er lagt til Rette paa denne Maade, og hvor Invaliden dog paa Grund af sine forskellige andre Vanskeligheder prøver paa at fortsætte den engang begyndte Uddannelse, selv om denne viser sig vanskeligt gennemførlig, og han vil da maaske til sidst kun opnaa at have spildt en Del Aar paa et Erhverv, som han ikke kan magte, og derefter paany at skulle begynde paa at finde et Erhverv, hvilket nu i en højere Alder vil være ekstra vanskeligt eller helt umuligt. Han vil derhos som allerede omtalt hyppigst ikke som den almindelige Arbejder kunne falde tilbage paa almindeligt ukvalificeret Arbejde, da dette vil være ham for svært.

Hertil kommer Invalidens specielle Vanskeligheder ved at finde et egnet Lærested, idet Læresteder normalt er private Foretagender, som selv vil sigte de Personer, der ønsker Uddannelse og Arbejde iøvrigt, og som derfor hyppigt afviser Invaliden. Afvisningen kan saavel være begrundet i Ængstelse fra Arbejdsgiverens Side med Hensyn til, om Invaliden kan klare Arbejdet, som i almindelig Ulyst til at beskæftige en Invalid, jfr. herom ovenfor.

Og skulde det endelig lykkes Invaliden at finde et egnet Lærested, hvor han kan blive antaget, vil dette hyppigt ikke ligge paa det Sted, hvor han har sit Hjem, og han vil da være henvist til at søge at skaffe sig Ophold det fremmede Sted, og Hjælp hertil af det offentlige kan han i visse Tilfælde kun faa som Fattighjælp med Fattighjælps Virkninger.

De Invalider, som hjælpes gennem den særlige Anstaltsforsorg, er anderledes godt stillet.

Bedst stillet, set saavel fra Samfundets som fra Invalidens Synspunkt, er de blinde og delvis de døvstumme, som takket være den ofte omtalte Pligt til at modtage Undervisning paa de særlige Statsanstalter, ogsaa er underkastet disses Undervisning og Vejledning med Hensyn til Erhverv.

Ringere stillet end de blinde og døvstumme er de øvrige i Fattiglovens § 61 nævnte Grupper af Invalider, idet der for disse ikke er og ikke behøver at være nogen Pligt til Anstaltsundervisning, og idet de for disse eksisterende Anstalter ikke alle giver sig af med Erhvervsvejledning og Uddannelse, hvilket f. Eks. gælder om Kuranstalterne for tuberkuløse m. fl., der først og fremmest er Helbredelsesanstalter. Af Anstalter, der omfattes af Fattiglovens § 61, og som specielt tager sig af Erhvervsuddannelse m. m., kan udover Anstalterne for blinde og døvstumme kun nævnes »Samfundet og Hjemmet for vanføre«, og om dets Virksomhed i saa Henseende gælder de samme Bemærkninger som anført foran under Skoleuddannelsen, hvortil her maa anføres, at det ofte er vanskeligt for en Invalid at opnaa den ønskede Erhvervsuddannelse paa »Samfundet og Hjemmet for vanføre«, idet Lærepladsernes Antal er begrænset. Om Anstaltsforsorgen efter